

„Natuurlijk niet, maar je kunt hem van tijd tot tijd al eens laten gevoelen, dat hij je ondergeschikte is.”

„Nee Albert, dat is mij onmogelijk. Als hij indringend was of brutaal, zou dat gaan, maar hij is altijd even bescheiden en bang om zich te veel te pousser. Maar komaan, ik moet nog een paar boodschappen doen voor het eten; loop je zoover mee?”

Heel goed,” sprak de ander opstaande; maar we zijn nog tot geen resultaat gekomen, Wat zijn nu je plannen?”

„Ik weet het niet; wat wil je dan toch ook eigenlijk?”

„Ik zeg je, dat je hem geheel verkeerd beoordeelt, omdat je hem niet kent, zooals wij!”

„Misschien ken ik hem beter dan je denkt. Je kunt mij ten minste, nadat je acht jaar met hem hebt omgegaan, nog niet eens zijn eerlijkheid bewijzen! En dat iemand aan wien je alles overlaat. Hoor nog eens, Alex: op de proef gesteld heb ik hem eigenlijk al. Een vriend van mij, die veel relaties in Indië heeft, heeft op mijn verzoek, eenige weken geleden aan Winckel een propositie gedaan, die ieder ander gretig zou aannemen. Hij heeft hem eene plaatsing aangeboden als chef de bureau op een groot Handelskantoor op Java met een ruim salaris, vrijen overtocht en vergoeding voor uitrusting.”

„Wat zeg je? En daar weet ik niets van. Daar heeft hij me niets van verteld.”

„Nee; hij zwijgt er natuurlijk over, omdat hij bang is, dat je hem uit pure edelmoedigheid zult aanraden te gaan. En hij blijft liever hier. Waarom zal hij in de Oost fortuin gaan zoeken, nu hij het hier maar voor het grijpen heeft met een mooi vrouwtje op den koop toe!”

„Och kom! misschien heeft hij den brief niet eens ontvangen.”

„Wat zeg je dan, als ik je vertel, dat hij hem beantwoord en zes maanden bedenktijd gevraagd heeft?”

„Zoo: — dus hij denkt er toch over. Nu begrijp ik waarom hij in den laatsten tijd soms zoo afgetrokken was. Hij verkeert zeker in tweestrijd.”

„Dan kon hij wel zoo openhartig zijn, zijn vaderlijken vriend en beschermer eens om raad te vragen. Je ziet: „stille waters hebben diepe gronden,” en hij kan heel goed veinzen.”

Zij liepen thans naast elkander de Breestraat af. Alexander haastig en eenigszins gejaagd door dik en dun stappend, als verlangde hij van zijn broeder af te komen, wiens pessimisme hem als lood op het hart lag, en de andere, voorzichtig voet voor voet op de drooge plekjes neerzettend, zonder een oogenblik zijn onderwerp te laten varen. Het was onuitstaanbaar. Alexander stond eensklaps stil en zag zijn broeder wanhopig aan:

„Hoor eens, ik zal hem op de proef stellen, ik zal hem nagaan: zijn eerlijkheid zal ik je bewijzen,” riep hij uit, „maar houdt nu toch eindelijk eens op. Ik kan het niet langer aanhooren; ik houd van den jongen, zeg ik je!”

„Je wilt hem op de proef stellen?” vroeg Albert belangstellend. „Hoe zal je dat doen?”